

Zonder wrijving
geen glans

ISBN: 9789464354157

Titel: *Zonder wrijving geen glans*

Schrijver: Joyce Augustyns

© 2021, Joyce Augustyns

In eigen beheer uitgegeven

Instagram: joyceaugustyns_mamateur

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door print-outs, kopieën, of op welke manier dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

De personages en gebeurtenissen in dit boek zijn verzonnen.

Elke gelijkenis met levende of overleden personen berust louter op toeval.

The future belongs to those
who believe in the beauty of their dreams.

Eleanor Roosevelt

Voorwoord

In oktober 2020 kwam mijn eerste boek uit, *Ooit moeten we kleur bekennen*, en daarmee kwam ik terecht in een rollercoaster aan emoties en ervaringen. Zo zelfzeker als ik meestal ben, zo onzeker was ik op dat moment. Was een boek publiceren wel een goed idee? En hoe zouden de reacties zijn van familie, vrienden en volslagen onbekenden?

Eerlijk? Ik ben ongelooflijk blij dat ik de sprong in het diepe heb gewaagd. De maanden daarna waren namelijk ontzettend leuk, en de reacties lovend. De positieve feedback moedigde me aan om opnieuw in de pen te klimmen. De hoofdpersonages uit het eerste boek werden zo goed onthaald dat ik ze opnieuw tot leven wilde wekken. Eén van de meestvoorkomende reacties was dat ze zo herkenbaar waren en dat dit het leuk maakte om verder te lezen.

Weet je wat ik ontzettend fijn vind aan het schrijven van een verhaal? Dat ik er werkelijk geobsedeerd door kan raken, in de positieve zin van het woord natuurlijk. Ik denk er dag en nacht aan. Ik word een deel van het verhaal, van de leefwereld van mijn personages. Net zoals bij het lezen van een boek heb ik soms moeite om het verhaal even los te laten en wil ik eigenlijk zo snel mogelijk ontdekken wat er nu weer gaat gebeuren.

Nu ik mama ben van twee kleine kindjes, is het niet altijd makkelijk om de tijd te vinden om hoofdstuk na hoofdstuk te schrijven, maar dat deert me niet. Mijn smartphone helpt me vaak uit de brand, want daarin noteer ik leuke woorden die ik overdag hoor en gekke hersenspinsels die op de meest vreemde momenten in mijn hoofd verschijnen.

In mijn verhalen probeer ik sterke vrouwen neer te zetten. Vrouwen die ambitieus en zelfstandig zijn, die een gevecht niet uit de weg gaan, die een eigen mening en karakter hebben. Vrouwen met goede én slechte eigenschappen. Ik hoop dat ze voor de lezer herkenbaar zullen zijn. We hebben allemaal onze onzekerheden, en daar is niets mis mee!

Een ander doel dat ik mezelf bij het schrijven stel is om taboes zoals bijvoorbeeld geweld tussen vrouwen bespreekbaar te maken. Moet de moordenaar altijd een man zijn?

Veel leesplezier toegewenst met mijn nieuwe verhaal, *Zonder wrijving geen glans!*

Liefs,
Joyce

Hoofdstuk 1

Loslaten is herbeginnen

In je leven zijn er van die breekpunten. Sommige zijn te verwachten, zoals het overlijden van een dierbare. Andere komen als een dief in de nacht. Binnen enkele dagen kan je leven compleet op zijn kop gezet worden door een bepaalde gebeurtenis, ontmoeting of situatie.

Ik kijk om me heen door het bos. De opkomende zon werpt een strook licht tussen de hoge bomen door. Ik sta bij het verlaten weeshuis waar ik acht maanden en elf dagen geleden bijna vermoord werd door een mooie jonge vrouw die geloofde dat ze mijn zus was.

Haar naam was Manon Verbeecke. Ze werd doodgeschoten toen ik bevrijd werd door de politie-eenheid. Eén enkele kogel maakte een einde aan haar jonge leven.

Manon was geestesziek. Ze had al jaren last van een identiteitsstoornis en waanbeelden. Ze kende me van mijn

vakantiewerk in de psychiatrische instelling De Zonnebloem in Herent, waar ze ooit als patiënte verbleef.

Manon haatte me hartgrondig omdat ze dacht dat ik door mijn adoptie, die nooit had plaatsgevonden, de kans had gehad om te studeren, om een fijn leven op te bouwen. Dat ik haar als zus in de steek had gelaten en gekozen had voor mezelf.

Voordat Manon me uiteindelijk ontvoerde, heeft ze mijn leven maanden, jaren gemanipuleerd samen met haar handlanger Jack. Ze hebben me bespioneerd en achtervolgd zonder dat ik het besepte.

Terwijl ik er aan terugdenk, voel ik me misselijk. Hoe kon ik niets gemerkt hebben?

Manon heeft ook mijn flat in brand gestoken, mijn telefoon gekopieerd, mijn huwelijk onder druk gezet, met mijn toenmalige man Tom geslapen en hem later ook nog eens ontvoerd...

Ik voel de zon op mijn gezicht. Ik sluit mijn ogen en geniet van de warmte. Ik hoor de vogeltjes fluiten en bij het openen van mijn ogen zie ik in de verte een eekhoorn een boom in klauteren. Zo vredig als deze plek er vandaag uitziet, zo vreselijk was hij toen. Manon wilde me neerschieten en had al een graf gegraven waar ze mijn lichaam in wilde begraven.

Ik staar naar de plek. De put is ondertussen gedicht, maar ik zie nog steeds de afdruk omdat er nog geen nieuwe beplanting op gegroeid is.

De voorbije maanden zijn mentaal erg zwaar geweest. Overdag lukt het me om te functioneren, maar 's nachts komen de nachtmerries en maak ik telkens opnieuw de moordpoging mee. Keer op keer, telkens weer.

Ik ben nu enkele maanden in behandeling bij een psychiater, en zij zorgt ervoor dat ik weer wat beter slaap maar ik moet toegeven dat de nachten wegen. De herinneringen zitten echter nog vers in mijn geheugen. Soms kies ik ervoor om niet te slapen; liever dat dan opnieuw nat van het zweet wakker te schieten en me de volgende uren rusteloos te voelen.

‘Delphine, schat?’

Ik word onverwacht uit mijn gedachtegang getrokken door de stem van mijn vriend.

‘Ik kom eraan,’ roep ik naar Vincent. Ik zie hem door de bomen heen staan op het verhoogde terras van het herenhuis. Na mijn antwoord te horen, gaat hij opnieuw naar binnen.

Een tijdje na mijn ontvoering naar dit verlaten weeshuis, de plek waar Manon is opgegroeid, ontdekte ik dat het te koop stond, samen met de bijbehorende loods en het omliggende bos. Vincent had een nieuwe locatie nodig voor zijn vzw, die gewonde militairen helpt, en dit vervallen pand leek ons de ideale plek om

een nieuwe start te maken, ook al was het jarenlang verwaarloosd en had het een grondige renovatie nodig.

Ik stap terug richting het gebouw, waar Vincent en enkele veteranen aan het klussen zijn. Of misschien is 'klussen' niet het juiste woord; we zitten nog maar net in de fase van afbraak en sloop. Het natte ochtendgras strijkt langs mijn benen. De lente is volop aan de gang, en het is een heerlijke ochtend.

Ik heb vandaag geen dienst op de afdeling gerechtelijke geneeskunde, waar ik ondertussen meer dan twee jaar werk als forensisch patholoog, vandaar mijn belofte om met Vincent mee te komen en wat te klussen.

Het is een prachtig, vrijstaand herenhuis met hoge plafonds. In de loop der jaren is het gebouw in verval geraakt maar de authentieke elementen zijn nog steeds zichtbaar.

Ik stap de woonkamer binnen door de grote achterdeur en Vincent komt onmiddellijk naar me toe. Ik voel nog steeds de hartstochtelijke verliefdheid die ik voelde in het begin.

De voorbije maanden zijn misschien zwaar geweest, maar ik heb me nog nooit zo gelukkig gevoeld in een relatie. Vincent is attent en uitzonderlijk zorgzaam voor me. Hij geeft me een veilig gevoel. Hij was degene die me onmiddellijk na de moordpoging in zijn armen hield om me te troosten. Dat moment heeft ons echt met elkaar verbonden, ook al waren we nog niet lang aan het daten. Dat ik me veilig bij hem voel heeft ook te maken met

het feit dat hij naast mij net een reus lijkt. En dat gespierde lijf werkt natuurlijk ook in zijn voordeel.

‘Hé schoonheid, gaat het? Je stond op de plek, hè?’

‘Ik kon me niet bedwingen.’

‘Het geeft niet, zolang jij je er maar goed bij voelt.’

Ik knik. ‘Hoe vreselijk ik de gedachte ook vind dat ik daar bijna vermoord ben, toch kan ik het niet laten om die plek steeds weer op te zoeken.’

‘Wat zegt je psychiater erover? Is dat een normale reactie?’

‘Ik heb het haar nog niet verteld, maar ik zal het eens ter sprake brengen tijdens onze volgende sessie.’

‘Dat is een goed idee,’ zegt Vincent.

Hij pakt een zware hamer van de vloer en geeft hem aan mij. ‘Klaar om muren te slopen?’ Lachend geeft hij me een kus op mijn voorhoofd.

De hamer weegt precies een ton maar ik laat me niet kennen. ‘Natuurlijk!’ antwoord ik op plagerige toon, met dichtgeknepen ogen om mijn woorden kracht bij te zetten. ‘Je weet maar al te goed dat ik hier de spierbundel ben.’

Ik hoor Quinten op de achtergrond grinniken. Ik draai me naar hem toe en kijk hem stoer aan.

Quinten is de beste vriend van Vincent. Allebei zijn ze oorlogsveteranen. Quinten zit in een rolstoel door een

misgelopen oorlogsmissie, maar hij is een van de meest hardwerkende helpers in het klusteam.

‘Kom, luiwammes, laat jij maar eens zien wat je kunt,’ zeg ik tegen Quinten.

De dag gaat razendsnel voorbij, en tegen de avond zijn alle muren gesloopt zodat de benedenverdieping één mooie open ruimte is geworden. Vincent en ik zitten naast elkaar op het trapje dat het verhoogde terras verbindt met de tuin. De zon is net aan het ondergaan en zorgt voor een mooie en heldere oranje hemel. We genieten met volle teugen van onze fastfood hamburgers.

‘Morgen wordt er een container geleverd waar we al het afval in kunnen gooien,’ zegt Vincent.

‘Jammer, ik moet morgen werken. Dus je zult het alleen moeten doen,’ lach ik.

Vincent knijpt zachtjes in mijn nek. Ik moet lachen omdat het kriebelt en me rillingen bezorgt. Ik draai naar hem toe en geef hem een innige kus op de mond.

‘Je smaakt naar augurk en kaas,’ zeg ik.

‘Jij ook.’

Mijn telefoon gaat over. Ik rommel even in de voorzak van mijn hoodie, en naast een schroevendraaien en een potlood voel

ik het toestel. Ik zie op het scherm dat het mijn collega Maya is die belt.

‘Hallo Maya. Alles goed?’

‘Dag Delphine, alles goed met me. Sorry dat ik je stoort op je vrije dag, maar zou jij kunnen invallen voor Ben? Zijn zoontje Simon heeft hoge koorts, en Ben moet dringend naar huis.’

‘Geen probleem. Ik moet wel even douchen na een dagje klussen. Ik ben er over een uur.’

‘Dat is goed. Bedankt. Tot straks, Delphine.’

Ik kom overeind en zeg plagerig: ‘Jij ruimt af, lieverd. Ik moet gaan.’

Vincent doet een poging om boos te kijken. ‘Tot straks.’ Hij geeft me nog een tik op mijn billen als ik me omdraai om mijn spullen te pakken.

‘Weet je waar mijn...’ roep ik naar Vincent terwijl ik het gebouw binnenstap.

‘Je sleutels liggen op het venstertablet in de inkomhal.’

‘En weet je waar mijn...’

‘Je jas hangt in de keuken aan het haakje naast de koelkast.’

‘Dank je! Mis je al.’ Ik voel een glimlach opkomen.

Hij kent me al veel te goed. Hij weet dat ik niet zo goed ben met huis- en autosleutels en maakt er dan ook regelmatig grapjes over.

Na een kleine tien minuten rijden, kom ik aan bij Vincents loft. Sinds Manon mijn flat in brand heeft gestoken, wonen we feitelijk bijna de hele tijd samen. We hebben het er nooit over gehad of ik permanent bij hem intrek, maar enkele dagen na de moordpoging werden er bloemen voor me geleverd, en aan dat prachtige boeket hing een huissleutel van zijn appartement.

Ik parkeer in de ondergrondse parking en neem de lift naar de bovenste verdieping van het gebouw.

Mijn appartement werd ondertussen helemaal opgeknapt. Mijn drie fantastische vriendinnen Elena, Charlotte en Laurence hebben dat renovatieproject samen met Vincent georganiseerd. Eerlijk gezegd voel ik niet de nood om definitief terug te keren. Ik ben zo graag bij Vincent dat het allemaal vanzelf gaat. Af en toe vraag ik me af of we het niet rustiger aan moeten doen. We zijn tenslotte nog geen negen maanden samen. Moet ik mijn appartement straks gaan verhuren? Of misschien nog even niet?

Iets om later over na te denken. Nu snel douchen en me klaarmaken om in te vallen voor mijn collega.

Een halfuur later rijd ik de parking op van het Universitair Ziekenhuis te Leuven. Het is al laat op de avond, maar bij het uitstappen voel ik nog steeds die heerlijke lentewarmte. Ik parkeer mijn fiets in de fietsenstalling en loop het gebouw van de

afdeling gerechtelijke geneeskunde binnen. Ik zie Maya aan de welkomstbalie werken.

Maya is medisch secretaresse en coördineert zowat alles binnen onze dienst.

‘Hé Maya, hier ben ik dan.’

‘Wat ben je toch een engel! Ik ben zo blij dat je kon komen.’

‘Geen probleem. Ik was net klaar met klussen in het nieuwe gebouw van de vzw.’

‘Hoe verlopen de verbouwingen?’

‘We zijn begonnen met slopen, en het ziet ernaar uit dat echt álles vervangen zal moeten worden. Elektriciteit, waterleidingen, ramen en deuren... Hopelijk kunnen we de mooie houten parketvloeren behouden.’

‘Ik ben benieuwd naar het resultaat. Jullie houden wel een openingsreceptie als de verbouwingen achter de rug zijn, hè?’

Maya is een vrolijke dame, een echte levensgenieter. En dat uit zich ook in haar kleding. Ze heeft altijd felle kleuren aan, het liefst in een bloemenpatroon. Vandaag ligt de focus op oranje.

‘Ik vermoed van wel. En dan ben jij zeker uitgenodigd!’

‘Trouwens hoe gaat het met je? Slaap je al beter?’ vraagt Maya. Ze is iemand die heel directe vragen durft te stellen, zonder te aarzelen.

‘De gesprekken met de psychiater werpen hun vruchten af. Ik heb steeds minder nachtmerries.’

‘Ik ben blij dat je hulp hebt gezocht. En dat het beter gaat.
Zo’n moordpoging is natuurlijk niet niets.’

Ik knik.

‘Vind je het niet moeilijk om steeds met die plek in het bos
geconfronteerd te worden als je aan het klussen bent in het
herenhuis?’

Zoals vaker slaat ze de nagel op de kop.

‘Ik zie het als onderdeel van het verwerkingsproces. Door
het huis een positieve toekomst te geven, zal ik het hopelijk met
leuke momenten gaan associëren en niet langer met Manon en
haar gekke plan om me neer te schieten.’

Ineens heb ik genoeg van het onderwerp. ‘Trouwens, heb je
werk voor me, of ben ik enkel van wacht?’

‘Ben wilde net starten met een bejaarde man.’

‘Oké, dat is goed. Belangrijke zaken die ik moet weten?’

‘Nee, niet bepaald. Hier zijn de eerste
onderzoeksbevindingen. Het lichaam ligt in koelcel 3.’

‘Dank je wel, Maya!’

‘Er ligt een nieuwe set onderzoekskleding klaar in de
kleedkamer, op het bankje voor de lockers,’ roept Maya me nog
na door de gang.

‘Je bent geweldig. Dank je!’

Hoofdstuk 2

Onbekend is onbemind

Na me te hebben omgekleed, loop ik naar koelkamer 3, waar ik een witte lijkzak op de brancard zie liggen. Ik kijk op de formulieren het nummer na, en dat komt overeen met het nummer op de zak. Altijd een goed begin.

Ik leg de formulieren even op de benen van het lichaam en rijd het naar autopsieruimte A. Het ruikt er weer lekker net en fris. Ik verplaats het lichaam van de brancard naar de onderzoektafel en open de zak ter hoogte van het gezicht. Het gaat inderdaad om een oudere man. Hij heeft een bloeduitstorting boven zijn oogkas. Ik pak de formulieren en ga aan mijn bureau zitten. De eerste stap van het onderzoek is de bevindingen lezen van de personen ter plaatse.

VOORLOPIGE BEVINDINGEN

- Naam overledene: Jean Vermeiren
- Adres: Klinkerweg 25
- Gemeente: Steenokkerzeel
- Postcode: 1820
- Geboortedatum: 15/02/1939
- Geboorteplaats: Leuven
- Geslacht: mannelijk
- Nationaliteit: Belg
- Burgerlijke staat: weduwnaar
- Plaats van ontdekking: tweepersoonsbed in slaapkamer, eigen woonst
- Datum en uur van ontdekking: 28/05/2020, 18.45 uur
- Plaats van overlijden: onbekend, vermoedelijk in tweepersoonsbed in slaapkamer van eigen woonst
- Datum en uur van overlijden: geschat op 27/05/2020 tussen 22.00 uur en 23.00 uur
- Locatie van verwonding: onbekend
- Datum en uur van verwonding: onbekend
- Arbeidsongeval: onbekend
- Lengte: ongeveer 1,75 meter
- Gewicht: ongeveer 66 kilo
- Haarkleur: grijs

- Oogkleur: groen
- Lichaamskleur: blank
- Opvallende kenmerken: bloeduitstorting boven oogkas en gesprongen adertjes in de ogen
- Littekens of amputaties: litteken onder linkerknie
- Omschrijving kleding: tweedelige pyjama
- Doodsoorzaak: vermoedelijk asfyxie (verstikking)
- Het lichaam is gevonden in rugligging

Opmerkelijk: –

Ik bekijk de foto's die zijn toegevoegd aan de eerste bevindingen. Daarop zie ik een oudere man in zijn bed. De lakens liggen rommelig op de grond. Het nachtlampje op de bedrand hangt scheef en vertoont een bluts. De lichaamshouding is die waarin je normaal zou slapen of uitrusten in een bed.

Ik sluit de map met bevindingen en loop naar de onderzoekstafel. Ik open de lijkzak verder en maak de knopjes van de pyjama los. Ik bekijk het lichaam van een afstand. De man heeft een typische oudemensengeur.

‘Hé oude man, dag Jean.’

Ik vind het respectvol om de overledene altijd eerst even te begroeten. ‘Laat ons maar eens starten met het uitwendig onderzoek, zodat ik je nabestaanden antwoorden kan bezorgen.’